

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“
вносить: в Австрії:

на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:

на цілий рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з висылкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висылкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодинокі числа по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. щадниці ч. 98704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний деньник.

„Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — 3 Русланових поальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім
неділь і руских свят о 5 год.
по полудні. — Редакція, адміні-
страція і експедиція „Руслана“
при ул. Хмельовського ч. 15, II
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовського ул. Я.
Гайлоньска ч. 1.

Рукописи звертає ся лише та
попередню засторогу.

Рекламації лише неопечатані
є вільні від портя. — Опоністки
звичайні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а в „Надіслан-
нім“ 40 сот. Подяки і приватні
донесення по 30 сот. від стрічки.

Чи се веде до розоруження?

(X) Тепер загально веде ся річ в ди-
пломатичних кругах про розоруження, а однак
серед сего дипломатичного змагання в дійсно-
сти мало що не всі держави скріплюють і по-
множують свої воєнні сили. До сих держав
передовсім треба зачислити Францію і Ні-
меччину.

Франція обходила тепер велике свято
вибору нового президента республіки. По-
енкаре, котрий відбирав численні ле-
стні і шумні бажання від монархів, а особливо
незвичайні запевнювання приязни від царя.
Але після сих торжественних заяв слідувала
тепер щоденщина, журби і клопоти. Однак
щастя все сприяло ему і сим разом також
его не опустило. Опозиція, котра зви-
чайно проявляє ся з починком урядованя держа-
вника, сим разом якось не вважала потріб-
ним виступити проти его правительства, ко-
трого керму держить Бриан. Поенкаре здавав
ся доси занадто самостійним і палким, а
тепер вважають сі прикмети вельми добрими,
бо вся французка суспільність роздратована
новою військовою пропозицією в німецьким
парламенті, котрої метою є значне скріплене і
помножене військової сили Німеччини. В сій
хвилі отже у Франції є всі тої думки, що
треба скріпити воєнну силу Франції, розпо-
дити ся лише о способи, як се перевести.
Продовженням військової служби можна би
стан війська піднести о 200,000 людей і се
вистарчило би в часі миру, але лише що до
числа, бо відомо, що фізична якість францу-
ського жовіра не дорівнює зовсім німецьким.
Передовсім отже розходять ся о се, щоби з
починком війни пограничне військо не було
прямо заскочене противником. Скріплене і
помножене має отже відбувати ся безупинно,
а в тій цілі мають бути покликані на східну
границю три дальші військові корпуси, котрих
місце займуть нові формации.

Однак коли маємо ще на тямці резерви,
тоді побачимо, що французка військова сила зо-

всім не доросла німецькій. Розходять ся отже
о се, як вирівнати сю різницю. Засліплені
народною загорілістю Французи запевняють,
що 100 французких жовірів дорівнюють 150
німецьким. Однак попри такі погляди загорі-
лців є також поважні предлоги. Так між ин-
шими деякі дораджують стягнути сюди афри-
канські війська в значній кількості і добо-
ровим матеріялом воєнним випередити Нім-
ців. Однак се дало би ся перевести доперва
протягом десятків літ. Інша справа знов що
до поліпшення воєнного матеріялу. Наколи
Франція хоче дати ліпше уоружене і ліпшу
зброю, як Німеччина, то се вимагати ме-
вельчезних сум. Підвишене презенційного чи-
сла і поправа плати буде вимагати 500—700
мільонів франків, о які теперішній бюджет
військовий збільшив би ся. З того однак ще
ані щеляга не обернено би на нове уоруження
і на поправу теперішньої організації вій-
ськової.

Все те треба було вже доси зробити, але
сего не виконано, щоби й так уже високий
військовий бюджет далі не підвищується,
бо для недобору нема в скарбі державним по-
криття. В дійсності тепер уже є недобір пів
мільярда на 1913 рік, як се виказав у звіті
Генрі Шерон. В тім однак не вчислено ко-
штів мароканського походу, котрих ще на-
віть не можна обчислити, не вчислено також
нових кредитів, котрі треба буде ухвалити.
Розходять ся тут о закони про безпеку ро-
бітників, про безпеку на старість, підмоги
для родин з численними дітьми, а все те ви-
магає значних видатків. Потреба також на
будови кавалів і пристаней, конечних для о-
борони краю.

Що до дальшого обсягу, то показує ся
потреба доповнення тяжкої полевой артилерії,
котра знаходиться в починах, кріпости виста-
чені лише в часті потрібними гарматами, а
для виправи треба устроїти великі полеві та-
бори. Крім того давно вже задумано впрова-
дити нові карабини, однак се відложено з о-
глядом на великі видатки на пізніший час,
але видатки сі є неминучі і треба буде їх

зробити як найскорше. Задля того можна су-
мнівати ся, чи теперішнє одушевлене воєнне
не остигне, наколи виявить ся, що навіть по
таких великих видатках не дасть ся досягну-
ти бажаного успіху. Очевидно Англії і Росії
се на руку, наколи їх союзниця матеріально
підкопає ся, бо через те скріплює ся їх стано-
вище, о що їм передовсім розходять ся.

Все те однак стає певним доказом, що
держави змагають не до розоруження, але до
збільшення і скріплення воєнної сили, а коли
Франція й Німеччина йдуть із собою напер-
ейми в тім напрямі, то годі иншим оставати
позаду і наражувати ся на се, щоби їх в
скрутній хвилі несподівано і неприготованих
заскочено. Отсе розкриває не дуже відрадні
вигляди.

Християнство а соціалізм.

Написав о. Стефан Білинський, гімна. катехит
в Жовкві.

(Дальше).

4. А що ж сказати про діяльність?
Хто більше добра посіяв — християнство,
чи соціалізм? „По плодах пізнаєте їх“ — ска-
зав Христос. Писати про діяльність Христ.
Церкви можна цілі томи. Взяти лиш те, що
зробив сам Христос за коротесенький час, бо
за час 3½ року своєї прилюдної діяльності,
а повстали би цілі гори книг, не томи. А про
діяльність усіх 12 апостолів. Та пощо аж усіх
брати, вистарчить згадати про діяльність од-
ного з них лиш такого с. в. А. п. Павла,
а певне що прийшло би нам особні книги пи-
сати? Котрий із соціалістів тільки натруди-
ся і на тільки жертв, мук, гонень, проб і не-
безпек своє власне життя виставляв, стільки
нагодував ся, стільки разів смерті в очі
заглядав, стільки різок, бичевань і туртур ви-
терпів, що один с. в. А. п. Павло? Зганім усіх
мучеників, тих правдивих, надземських героїв
перших віків, — скажимо щиро: чи не гідні они
того, щоб їх не лиш подивляти, але і почи-

тати? За ідею, за християнство йшли, свіа-
ючи і величаючи Бога, на смерті! А плоди
їх чи не задивляючі! Хто би повірив, що це-
зарі, диктатори, тирані самі зброєю в руках
в цілими легіонами подали ся і то перед ким?
Перед безборонними мучениками! Чи не чу-
до? Упали поганські божества, розсипали ся
поганські ідоли, упало невілляцтво, бо не-
винна кров мучеників стала ся найкрасшим
посівом для месійного царства та католицької
Церкви на землі. В крові мучеників скупали
ся кати і очистили ся самі: — відродили ся!
Така була діяльність християнства в перших
часах свого повстання.

Та міг би нам хто небудь ворожо на-
строений перебити і закинути менше-більше
те: — То правда, що в перших часах хисти-
яни були правдивими, подиву гідними геро-
ями, прямо фанатиками, та нині — нехай що
хто хоче говорить — а таких християн вже
нема! Хто би нам таке сказав, то і проти се-
го треба би як найенергічніше заперестува-
ти і тому заперечити. І нині є такі христия-
ни. І нині здобувають ся они на героїство!
Лиш нинішній світ єсть так зіпсований, що
навіть правді не подасть належного свідоче-
ства і віри. Коли старинні історики, не лиш
християнські, але і поганські, признавали
християнам героїство, то нинішні історики,
отсі класичні любителі „новітної“ правди,
уважають скорше таке героїство манією, гі-
стерією, засліпленістю фанатизмом або обми-
нають — просто — таку появу мовчанкою.
Як же на „героїство“ здобуде ся „вільноду-
мець“ якийсь і за те „героїство“ стріне его
справедлива, законами держави приписана,
значить санкціонована кара, тоді весь циві-
лізований світ гудить і рев в часописах,
брошурах і маніфестаціях підносить, як сего
свідками ми були, коли на наших пр. днях
за анархістичну проаганду розстріляно в
Барселоні на основі найвищого вироку дня
13. 10. 1909. крайного безвірка, масона і анар-
хіста, Феррера. Не такою мірою мірять нині-
шній світ християни. Пригадаймо собі лиш
так для приміру, кілько то епископів, свяще-

Ант. П. Чехов.

Зіночка.

Товариство ловців ночувало в селянській
світлиці на сьвіжій сні. У вікна заглядав
місяць, на улиці сумно тирликала гармонійка,
сіно видавало нудкий, з легка подражнюючий
запах. Ловці говорили про собаки, про жінки,
про першу любов, про бекаси. Після того, як
вже перебрано кісточки всіх знайомих пань
та оповіджено сотню анекдот, найтовстіший
з ловців, подібний в потемках на копицю сі-
на, який говорив глибоким штабово-офіцер-
ским басом, голосно зівнув і сказав:

— Не велика штука бути любленим: пані
й на те створені, щоби любити нашого бра-
та. А ось, панове, чи ненавиджено кого з вас,
ненавиджено пристрасно, бішено? Не до-
свідчав хто з вас тріумфу ненависти? А?
Відповіді не було.

— Ніхто, панове? — запитав штабово-
офіцерський бас. — А ось мене ненавиділа,
ненавиділа гарненька дівчина і на самім собі
міг я вичити симптоми першої ненависти.
Першої, панове, тому що се було щось проти-
лежного першій любови. Впрочім, те, що я
розкажу, діяло ся, коли я ще нічого не розу-
мів, ні любови, ні ненависти. Мені тоді було
літ вісім, але се дрібне; тут, панове, важний
не він, але она. Ну, прошу слухати. Одного
прегарного, літного вечера, перед заходом сон-

ця, я і моя гувернантка Зіночка, дуже миле
і поетичне сотворіне, яке недавно перед тим
випущено з інститута, сиділи в дитячій ко-
наті і учили ся. Зіночка гляділа розсіяно у
вікна і говорила:

— Так. Ми вдихаємо кисень. Тепер ска-
жіть мені, Петя, що ми видихаємо?

— Вугляний kwas, — відповів я, дивлячи
ся в те саме вікно.

— Так, — притакувала Зіночка. — А на
відворот рослини: вдихають вугляний kwas
а видихають кисень. Вугляний kwas містить
ся в зельтерській воді і в самоварнім загарі.
Се дуже шкідливий газ. Близько Неаполя є так
звана Собака печера, яка містить в собі ву-
гляний kwas; пущена до неї собака задихує
ся і гине.

Ся нещасна Собака печера близько Не-
аполя вичерпує хемічну мудрість, поза яку
не рішати ся йти ні одна гувернантка. Зіночка
все горячо обстоювала користь природних на-
ук, але ледви чи знала она з хемії ще що
небудь, окрім сеї печери.

— Ну, она веліла повторити. Я повторив.
Она запитала, що таке овид. Я відповів. А на
подвірю під сю пору, коли ми жували
овид і печеру, мій отець збирав ся на лови
Собаки вили, дооряжені коні нетерпеливо під-
носили то одну ногу, то другу і зглядали ся
на візників, лякаї налаштували тарантас
торбивами і всякою всячиною. Біля тарантаса
стояла бричка, в яку сідали мати і сестри,

щоби їхати до Іваніцких на іменини. Дома ли-
шали ся тільки я, Зіночка і мій старший
брат — студент університета, якого боліли
зуби. Можете уявити собі мою зависть і
нудьгу!

— Так що ж ми вдихаємо? — запитала
Зіночка, дивлячи ся у вікно.

— Кисень...

— Так, а овидом називає ся місце, де,
як нам здає ся, земля сходить ся з небом...

— Але ось двинув ся з місця тарантас,
а за ним бричка... Я видів, як Зіночка виїхала
із кішені якусь записочку, судорожно
зімняла її і притиснула до висок, опісля спа-
леніла і поглянула на годинник.

— Так пам'ятайте, — сказала она: —
близько Неаполя є так звана Собака пече-
ра... — она знов поглянула на годинник і про-
довжала: — де, як нам здає ся, небо сходить
ся з землею...

Бідолашна в сильнім зворушенню перей-
шла ся по кімнаті і ще раз поглянула на го-
динник. До кінця нашої лекції оставало ще
більше, як пів години.

— Тепер аритметика, — сказала она,
тяжко дихаючи і перелистовуючи дрожащою
рукою підручник з примірами. — Ось рішате
задачу ч. 325. а я зараз прийду...

Она виїхала. Я чув, як она збігла в діл
по сходах, а опісля бачив через вікно, як її
голуба одежа миготіла через подвір'я та ще-
зла в садовій фірточці. Бистрота її рухів,

краска її лиця і зворушене заінтриговали ме-
не. Куди она побігла і зачим? А що був я ро-
зумний не по літам, тому скоро уявив собі і зро-
зумів все: она побігла в сад за тим, щоби ско-
ристати з візду моїх строгих родичів і за-
брати ся в малинник, або нарвати собі чере-
шень! Коли так, то і я, чорт побери, піду їсти
черешні! Кинув я підручник і побіг у сад.
Підбігаю до черешень, але її вже там нема.
Она минула малинник, агресник, шалаш сто-
рожа та пішла через город до ручаю, біда
та переполохана найменшим шумом. Я під-
крадаю ся за нею і бачу, панове, ось що. На
березі ручаю, між гробами пніями брат стар-
ших верб, стоїть мій старший брат Саша; по
его лицю не слідно, щоби его боліли зуби.
Він глядить на стрічу Зіночки а ціла его
стать, озарена, як сонцем, виразом щастя. А
Зіночка, немов би її хто гонив до Собакої
печери і велів дихати вухляним kwasом, ішла
до него, ледви двигаючи ногами, причім тяж-
ко дихала і закинула назад голову... По все-
му видно, що она йде на randevu перший раз
в життю. Але ось она підходить... Пів мінути
они мовчки дивлять ся одно на друге і як
би не вірять своїм очам. Опісля яксь сила
пхає Зіночку наперед, она кладе руки на
плечи Саші і клонить свою головку на его
камізельку. Саша сьміє ся, бормоче щось без
зв'язи і з незручністю дуже влюбленого чо-
ловіка кладе обі свої долоні на лице Зіночки.
А погода, панове, прегарна! Гора, за якою

ників і правих християн зовсім невинно і несправедливо, без ніякого засуду і вироку положило свої голови на шафот в часі французької революції, тому лише, що не хотіли покинути своєї віри, того найдорозшого скарбу душі? А чи хто днесь згане за них? Чи хто в часописях, брошурах та в хвилях всенародних маніфестацій станув в обороні їх слухних і святих переконань? Чи хто запротестував проти тої кривди, неправди і проти того страшного насилля совісті? Ні! а чому? — річ проста, бо покривдженими були християни, а гнобителями та катами „вільнодумні“ масони, соціяли і ліберали! Посліднім нинішній світ всі провини прощає, бо вони „вільнодумні“... тай ще в гідну оборону бере, що до християн, о, той сам світ нічо їм безкарно не пропустить, а добре їм на руки глядити і лиш догідної хвилі визирає, щоб досудити, щоб понизити.

Отже є і нині християнські мученики. Як довго будуть естувати вороги християнської Церкви, так довго мусять бути і мученики в лоні тої Церкви. Інакше годі! Та вернім до діяльності християнства. При помочи божої ласки і при співділаню св. Духа йдуть нинішні місіонарі в глибини Азії, Африки, Австралії і Америки, щоб чорним своїм братьям-муринам нести луч правдивого світла і правдивої віри. Як колись простий рибак, св. Петро, з хрестом в руці сівши до Риму, щоб розвігнати поганську паморочу, щоб на високім Капітолію заткнути хрест святий, і там на ринку тогож Риму сам за те геройство і за свою відвагу на хресті повис, так і нинішні місіонарі спішать з хрестом в руках між поганські народи в незнаний, далекий світ на нехібну майже смерть тому лише, щоб ратувати рідних, хоч поганських ще братів, щоб посеред них сіяти красне зерно св. кат. віри і нести між них, в їх краї, просвіту, культуру, добробит.

І мимохіть насуває ся страшна гадка: а хто буде користати і збирати плоди з так тяжкої мовольної праці в будучині? Таж в нашій Елроні колись також перші працювали і перші насаджували віру, культуру і цивілізацію — місіонарі, а днесь на тій справленій християнством і добре вигладженій ниві вигідно розсів ся соціялізм і бурить те все злочинною своєю рукою, що кат. Церков і всі красні члени з такою посвятою, на своїх майже костях ставили і будували.

Чи за яких дві, три сотки літ не стануть твердою ногою на азійській, африканській і австралійській землі соціялісти і чи не будуть бурити і вищити праці нинішних, християнських місіонарів так само, як се роблять тепер в християнській поки що Європі?

Їх діяльність чисто розкладає, так як їх цілю є — все бурити і руйнувати, навіть лад, навіть порядок, навіть родинне житє. А найстрашніше із всего те, що соціялізм нищить віру. Нема одної заповіді, якої би соціялізм не порушив. Коли християнин ціле своє житє і всі свої діла примінює до Божої волі, коли заповіді і волю Бога уважає за найвищу норму не лиш свого поступовання, своєї діяльності, але і всіх своїх гадок, бажань і уподобань, коли нераз скорше поне-

крєє ся сонце, дві верби, зелені береги, небо — все те разом з Сашою і Зіночкою відбиває ся в ручаю. Тишина, яку тільки можна собі уявити. Над осокою золотять ся міліони мотильків в довгихи вусиками, за садом гонять стадо. Одним словом, хоть рисуй картину.

З того все, що я бачив, я зрозумів тільки те, що Саша цілував ся з Зіночкою. Се неприлично. Коли дізнає ся тата, то обоім дістане ся. Я відчував, що мені чогось стидно, тому пішов я до дитячої кімнати і не ждав кінця рандеву. Опісля сидів я над підручником, думав і розважував. По моїй мордочці пливав побідоносний усміх. З одної сторони мило бути посідачем чужої тайни, з другої — також дуже приємно відчувати, що такі авторитети, як Саша і Зіночка, можуть бути кожної хвилі, поучені мною в браку знання світових форм приличности. Тепер они в моїй власті а їх спокій знаходить ся в повній залежності від моєї великодушности. А я їм покажу!

(Конець буде).

се шкоду і страту, а навіть скорше житє виставить на небезпеку, чим переступить божий закон, то не так думає соціяліст. В тім згляді між християнством а соціялізмом вироsla правдива пропасть. Можна перейти по чераї усі 10 заповідей Божих і наглядно переконатися об сім:

Десять заповідей Божих.

Християнин каже:

Соціяліст каже:

1. Не будеш мати інших Богів крім мене.

Не вір в ніякого Бога, бо Бог ані в світі, ні над людьми нема, чоловік є для себе самого богом, паном і всім. Із усяким Богом і всякою релігією проч!

2. Не звивай імени Господа Бога твого на дармо.

Той нехай боїть ся Бога, що Їго видумав і сотворив. Найбільшою образою і найвищим понижєнем для чоловіка є узнати над собою якогось видуманого Бога, так як ніякого Бога нема!

3. Пам'ятай день святити.

Неділя не є днем „святим“, а днем відпочинку. Красне позамикати церкви, щоб кадила не заморочували і так тяжких голов робучого народу.

4. Шануй твого вітця і твою матір, щоб ти добре було і, щоб ти довго проживав на землі.

Діти виховувати мають не родичі, а публичні інституції, щоб їх душ не кривити, до сервілізма не привичаювати, а виховувати їх на „вільних“ і „свобідних“ горожан. З хвилиною передачі дітей в опіку державі устає всяке право родичів до них. Зрештою усякий авторитет і всяка власть чи то в родині, чи в державі зноситься раз на все.

5. Не убий!

Людство вибороти собі може рівні права лиш дорогою революцій, тому дозволені є убийства, грабіжі і насильство, хочби стояло се незнати кілько жертв і жатя.

6. Не прелюбодій (не чужолож)!

Для „вільних“ горожан не потреба таких обмежень, як християнське подружєство. Тайна подружєства вляє „волю“ чоловіка, вкладає на него не до знесеня тягар, тому раз вже треба реторчити ті кайдани, що їх Церков на людство закинула і піднести грімкий клич: Най живе вільна любов!

7. Не кради!

Приватна „власність“ — то злодійство! Тому соціялізм революція скорше чи пізніше переверне той порядок і уладить так, що всі будуть порядні і вдоволені.

8. Не свідчи ложно на твого ближнього.

Соціяльні інтереси боронити належить хочби і клеветою, а в борбі проти ворога — особливо проти християн — не здригати ся перед нічим, лиш йти і здобувати собі терен кожним пригожим середником, бо „ціль освячує середники“.

9. Не пожадай жени свого ближнього.

Гл. 6. заповідь.

10. Не пожадай нічого, що є ближнього твого.

Гл. 7. заповідь.

В той спосіб бачимо найкрасше на 10. заповідях Божих, як в практиці розуміють і переводять їх християни, а як накручують їх на своє копито соціялісти. Не тяжко з того вже пізнати, які успіхи для людства несе християнство, а які несе соціялізм.

(Конець буде).

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знайомих.

З державної ради.

На початку вчашнього засідання палати посізіз посвятив предсідник Сильвестер посмертну згадку пок. п. Шумарови і висказав жалє з причини катастрофи німецької воєнної фльоти. Міністер скарбу вніс начерк закона, яким уповажнює ся правительство до часового знесеня обовязуючої сили постанов про вплив підвищення процентої стоїи на полєкші від належитостий при конверсіях. Межи внесками находит ся внесок німецьких і чеських соціялістів в справі ульєнення покликаних під оруже резервістів.

Пос. Зайц вніс перед початком наради, щоб перше читанє его внеска поставити на друге місце. Над сею справою не можна перейти до дневної черги, бо весь світ занймає ся міжнародною політикою. Подібний внесок зголосив п. Немец.

Оба внески відкинєно і приступлено до першого читання закона про похатництво.

Пос. Сінгалевич представив незвичайні прояви в політичній житю Галичини, причім зазначив, що український нарід непокоїть ся в високій степені тим, що державні власті потурають польським військовим організаціям, які мають остаточною цілю приверненє польського королівства, зглядно польської рєпубліки з влучєнем української області, підчас коли рівночасно зовсім невинні українські стрємління до заложєня стрілецьких дружин налучили в тих властях на небувалі труднощі. Українці не можуть спокійно глядіти, як польські організації вправляють ся з оружем в руках на рускій області східної Галичини, як в їх очах повстає нова польська оружна сила, яка в першій мірі загрожує руским батькам, братьям і синам. Український комітет і клуб уповновласнив бесідника, щоб він звернув увагу міродатних кругів на ті ненормальні відносини і до заяв, що Русини сего стану довше не знесуть. Відтак бесідник обговорював конфіскаційні практики у Львові, почім зазначив, що Русини пішли в уступках в справі виборчої реформи до остаточних границь і на них не сїаде вина, коли ся справа буде ударємнена. Русини не допустять до полагоди скарбового плину доси, доки не прийде до виборчої реформи до галицького сойму.

Начерк закона про похатництво уважають Русини за неможливий до прийняті і будуть его всіма середниками поборювати.

По промовах п. п. Піка, Пахера і Віста замкнєно розпрану і вибрано головними бесідниками „проти“ п. Бянкінго, а „за“ п. Вольмаєра.

На тім наради перервано.

Пос. Пітак домагав ся в запиті до предсідника, щоб на дневну чергу звіту бюджетової комісії поставити справу італійського правничого виділа.

Предсідник предложив, щоб на першу точку дневної черги найближшого засідання поставити вибір комісії з 26 членів до вступних нарад над законом про зміну компетенції міністерств.

Пос. Дашинський вказав на внесок, який він поставив вчєра, в справі заборони сезонного переселєня і уділювання відпусток резервістам і запасовим резервістам. Предлогу п. Дашинського відкинєно, а прийнято предлогу предсідника.

На тім засіданє замкнєно. Дальше нині. Запити внесли межи иншими: п. Тве-січ в справі відпусток для покликаних під

оруже студентів, щоб уможливити їм складанє іспитів, п. Лагодинський в справі знущаня над жовнірами; п. Найман в справі причин відставки міністра війни Шейнаха; пп. Хоці і Тресіч внесли запити в справі альбанського конгрєса в Терсті; після їх гадки конгрєс сей був політичною і тактичною похибкою і в нечуваний спосіб звертає ся проти Сербії. Дальше внесли запити: п. Віст в справі воєнної агітації, яку управлювано в Австрії, причім вказує інтерпеллянт на суперечности межи заявою предсідника міністрів, а статєю „Fremdenblatt-a“; п. Пернерсторфер вніс запит в справі поведєня з покликаними під оруже резервістами.

На вчашньому засіданю скарбової комісії обговорював п. Врубєль подрібно лихий державний біляне, якого стан підвищає ся з року на рік. Бєсідник вказав на занєдбанє Галичини, яке є наслідком рівнодушности осєредних властей. Приймаєсь переказаня для поодиноких країв з сего становща, що они принесуть на якийсь час краєм поміч. Ключ розділу уважає впливом компромісів. Мимо сего, що польське коло уважає сей ключ несправедливим для Галичини, буде за ним голосувати.

В голосованю відкинєно внески пп.: Будзінєвського, Голубовича і Рєнєра про перехід до дневної черги, а перехід до подрібної дискусії ухвалєно 28 голосами проти 7. Найближше засіданє нині.

Підкомітет бюджетової комісії для провєреня роздаєництва достав для маринарки покінчив вчєра наради. Відчитано письмо предсідника, який доносить, що міністерство торговлі не могло сповнити нової просьби що до достарчєня актів в справі роздач будови доків. Принято внесок п. Фрідмана, який жалує ся на спосіб розписаня достав на будову доків і вказує на кривду рідного промислу. Внесок домагає ся зобовязаня австр. військового заряду, щоб в случах, в яких буде приневолєний віддати доставу за границу, скорше порозумів ся з міністерством торговлі. Принято також внесок п. Глєкля, який звивав правительство, щоб оно можливо скоро внесло начерк закона, який управильнює постанови про державні достави і ужито впливу на спільне правительство, щоб предложило анальоґічний закон делеґаціям.

Перед миром.

Розоружєне.

В кругах будапєштєнского парламенту розказують, що міністерство гонєдів одержало з міністерства війни повідомленє, що відноситься до розоружєня на угорско-галицькій границі. Протягом 24 годин має бути части резервістів, які там перебувають, пущєна домів.

Російське правительство — як кажуть — заявило готовість ульєнити резервістів з 1910. року, коли Австрия перша зробить в сім кроці початок. Не треба сего брати як поправу (!) положєня і осягненя вже повного порозуміня з Австрією, а се радше наслідком сильного заворушеня серед російських резервістів.

Париска печать доносить, що розоружєнє між Австрією і Росією наступить ще протягом сего тижня. Справа жде на найвище рішенє.

Здобутє Яніни.

Ессад паша з причини побіди Греків жєртвував грецькому наслідникови престолу капітуляцію Яніни.

Тєлєґрама наслідника престолу з датою 6. с. м. о год. 6. рано доносить, що коли грецька армія обсадила ціле ліве крило кріпости Яніни і окружила укріплєня Бізані і Кастріца, Ессад паша повідомив его, що его армія уважає ся полонєною.

Гєнєрал Сузо з трома швадронами вмаєрував вчєра о год. 9. перед полуднєм до Яніни. З укріплєня Бісані повіває грецька хоругва.

Відомість про грецьку побіду викликала величєзний запал серед населєня в Аєнах. Всюди дєвовєно і співано грецькій гимн.

Просторий звіт Аєнєської Аґєнції про овладу Яніни звїщає, що у вторник розпочато загальний приступ. З укріплєня Бізані не від-

повідано з початку на стріли, після відстрілювано. Протягом дня викинуто 30.000 куль. Окоди привезено армату на Бізані до мовчанки. Рівночасно почали Греки посувати ся вперед на цілій лінії. О год. 3. розпочала ся втеча Турків. Опір Турків був дуже слабкий.

Сніг в Транії.

Турецький урядовий звіт стверджує, що від 3. днів ізза снігової здержано зовсім воєнні операції на лінії Чатаджі і перед Булаїром. Лише на захід від Буяк Гайклер звезено малу сутичку, побідну для Турків. В околиці Сіліврії не видно ворога. Бомбардування Адриянополя в останніх трох днях тривало далі, але лише третьої днини було сильніше.

Ворохобня на Чатаджі?

На царгородській біржі передавано вчора вістку про поважні заворушення серед війська на лінії Чатаджі. Іменно військова ліга на вість, що правительство хоче відступити Адриянопіль, порішила йти на Царгород і повалити молодотурецьке правительство. Сумерком військо обсадило Порту, а також доми членів кабінету і заведено всі середники обережності. Амбасадори великодержав поробили приготування, щоби на случай ворохобні відтати Перу кордоном моряків. Великий везир успокоїв амбасадорів запевненем, що нема бесіди про загрожене столиці.

Справа мира.

Болгарський посол в Парижі заявив, що Болгарія в справі воєнного відшкодовання не відступить ні на крок. Туреччина має викрити скарги, про які ніхто не знає. Європа повинна допомогти Туреччині зужиткувати ці скарги. Джевід бей оголосив був свого часу, що європейські посілоци були лише тягаром для Туреччини, тепер позбула ся їх, отже можна їй лише погратувувати. (Яка пекуча іронія! — прим. Ред.). Вірителі Туреччини є тепер вірителями балканського союзу, коли отже хотять від него грошей, повинні старати ся о призначення воєнних коштів.

Зачувати, що молодотурецький комітет величезною більшістю заявив ся за чесним миром, який вдоволив би всіх мусулман, в противнім случаю треба би вести далі війну, хоч би Адриянопіль упав.

"Танін" осуджує правительство за його просьбу о посередництві великодержав, однак стверджує, що Порте ще не зобов'язана ся до нічого. Прилюдна опінія не має причини до занепокоєння. "Танін" поручає правительству непоколебиму витривалість.

"Journal des Débats" пише: Опір чорногорського короля проти мирових переговорів, заким здобуде Скутарі, не становить поважної небезпеки. Можна заключити мир без його згоди, а він буде мусів його пошанувати. Давняк критикують домагане Болгарії в справі відшкодовання.

Відпоручники граничних повітів Добруджі предложили іменем мешканців Гешовови і Давенови меморіал за засторогою проти евентуального відступлення цих областей Румунії.

Збір амбасадорів в Львові радив вчора під проводом Грея 2½ години. Слідуюче засідання відбуде ся вівторник.

І так, засувавши міжнародне положення, виворене балканського війною можна ось як представити: В мирових переговорах застій — про демобілізацію поки що нема ще бесіди. Новиною дня є капітуляція Яніни, оборонена Ессад пашою. В сей спосіб на західній області війни лишило ся це Скутарі. Греки покінчили свою воєнну кампанію незвичайним щастем.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: Поликарпа; римо-кат.: Івана Беж. — В неділю: руско-кат.: Тараса; римо-кат.: Францішка.

— **Соймова виборча реформа.** З Відня доносять: Др. К. Левіцкий прийняв компромісову формулу д-ра Леа в справі рад повітових, але

заявив, що остаточне рішення в сій справі, зависиме від ухвал соймового, українського клубу та "Народного Комітету", котрі збирають ся в суботу на нараду в сій справі. В справі рад повітових осягнено порозуміння на такій основі: 1) Задержане дотеперішних курій. 2) Чисельні відношення курій лишають ся такі самі. 3) До повітових рад обов'язують посередні вибори, а відбувати ся будуть в той спосіб, що на 500 мешканців громади, котрі платять податки безпосередні і додатки громадські, буде припадати один виборець, управлений до вибору членів рад повітових. Може сим вибором бути кожний, не, так як доси, вийт і делегат громади. Комісія соймової виборчої реформи має бути скликана на 17. с. м. а сойм на 18. с. м. Сойм по переказанню бюджету бюджетовій комісії, буде відложений, а радити буде лише комісія над законом нової виборчої реформи.

— **Про сьв. Йосафата Кунцевича** виїхала книжка про хорвацьки п. в. Sjednjenja crkwa medju Slavenima i njezim zaštitnik sv. Josafat Kuncewić, nadbiskup poločki, mučenik. Sastavio Dr. Dionisije Njarađi (ректор дух. Семінарії в Загребі). Книжка появилася як наклад Товариства сьв. Геронима, яке за річну вкладку 1 К дає своїм членам річно по кількадесять аркушів печаті (в 1912. р. поверх 70 аркушів).

— **Ювілей Романових.** Опрівівши здорово ювілей 1.000 числа свого видавництва і зіпши "обідь в ресторані Лясоцького", який "затянувся до поздньої ночі" — покріплені на силі видали редактори "Прикарпатської Русі" ювілейне число на веліновім папері сим разом всеціло присвячене династії Романових, з портретами царів і царят. Не дали ся засоромити "Галичанам", який ще вчорашньої днини те саме зробив. "Подъяремная Русь" зробила достойно своє діло. Тепер черга на "державну Русь".

"Історія" з ювілейними русофільськими демонстраціями в Галичині приводить мимо волі думку: Що сказало би російське правительство, російська прокуратура і російське громадянство, коли би російські Українці, беручи взір з галицьких "Москалів" уладили собі ювілей дому Габсбургів? Відповідь не трудна до розв'язки. До кількох днів по українській печаті можна би відслідувати панакхиду, а сьмільчаки опаніли би се там, звідки сонця Божого не видно. Ну, але й се не перешкодить російським Дов-Кішотам кричати що сили про "насилія и стоны русских в Галичині".

Про самий ювілей доносять телеграми: В присутності царської пари, цариці вдови і великих князів відбуло ся в Петропавлівській катедрі богослуження за померлих царів з дому Романових. Між іншими відправляв службу Божу також сербський митрополит.

Вчора рано 21 арматних вистрілів з Петропавлівської кріпости оповістило початок ювілейних торжеств. О год. 11. удала ся царська пара із Зимової палати до казанського собору, де привітав їх патріарх Антіохії разом з духовенством. Патріарх мав промову до царя і цариці, після чого відправив богослуження По богослуженню царська рідня повернула серед овацій населення до Зимової палати. Цілий Петербург є прикрашений, а ввечером був ілюмінований.

Ще декілька слів про становище українського громадянства в Галичині в справі ювілею Романових. Се становище виразило ся в повнім зігнорованню сеї події. Українська печать, крім мимохідних заміток збула ювілей мовчанкою. Нехай веселять ся кати України — нам се байдуже. В Бозі надія, що наша майбутня радість буде для них смутком. Історія перелістковує ся; читаємо нинішню її сторону, але не знаємо, яка буде завтрашня.

— **Відомі події на львівській медичній вишлі.** Ректор львівського університету звіс заряджене, на основі якого був зборований вступ до будинків медичних заведень. Студенти медицини можуть в цілі одержання "відмату" зголошувати ся лично у професорів. Вчорашнього дня був в заведеннях повний суцпокій.

— **Арештоване шпигуна батюшки.** До сводішної нашої новинки, в якій згадували ми про арештоване на двірці в Хирові москвофіла-сьвященника, "Gaz. wiesc." доносить, що арештований зоре ся Осип Мінчакевич і є українцем богословом. Ідучи з Перемишля виконував з помосту залізничного воза фотографічні знімки залізничних мостів і двірців. В хвилі арештовання найдено у нього фотографі-

чний прилад разом з фільмами. Арештований сидить тепер в в'язниці окружного суду в Сяноці.

"Прикарпатська Русь" подаючи сю новинку каже, що Мінчакевича арештувала поліція тому, бо "у него висів на ремні фотографічний апарат". До чого однак був потрібний сей прилад арештованому і про докази шпигунства, які у Мінчакевича найдено, "Прикарпатська Русь" не згадує.

— **Що край то обичай...** "Głos Narod-u" розказує, що на збори людей з під прапора Стапінського в Тарнові прийшло около 100 осіб, головю виборчих хлопських гнєт, переважно відданих душею Стапінському, а радше диктаторови сторонництва. Сі "гості" під проводом молодого партійного секретаря перед віздом були оправаджені від шинку до шинку, окроплювані алкоголем настроювали ся відповідно... Очевидно, що се добре ціхує політичну виробленість польських селян. Однак в тій самій статі, де говорять ся про "ідейне" підкріплюване ся алкоголем польських селян, дотепний автор сердить ся на Українців, які завдають свої мандати... темноті українського народу. Ту отже пахне двома методами.

— **На слідах православної пропаганди.** У православного "батюшки" Цимбала, що "працює" в Золочівщині, відбула ся дня 28. лютого р. трусениця. Не найдено — як він сам пише в православній "Прикарпатській Русі" — "ничого підозрительного" (хвибаж він дитина, щоби держав "кое-что подозрительное" для ревізії — прим. складача). Насердичивши на ревізію, заявляє Цимбал, що: "преслідований і погрози не утешають".

— **Курси для неграмотних воєнів Українців** відбудуть ся у Відні під проводом о. курата Калати. Учуть на них наші однірчні добровольці і інтелігентніші жовніри, що покінчили кілька клас гімназійських. Побирає науку около 500 жовнівців.

— **Крадіж на почті.** В Сяноці відбула ся сими днями розправа против Ігнатія Адама, почтмайстра з Буківська, котрий допустив ся крадіжки і обманства на суму 20 тисячів корон. Коли свого часу шкентруючий комісар викрив в касі недостатку 10 тисячів корон, жінка Адама з розпуки перетяла собі була жили на руках і лише з трудом удало ся її відратувати. Обжалований Адам допускав ся обманства в той спосіб, що на американських переказах сам підписував адресатів і фальшував громадські печатки а відтак відбирав гроші. Пошкодоване також заведене кредитове для торговлі і промислу у Львові на квоту 3.447 К. Слідство і розправа виказала легкодущне життя обжалованого, в наслідок чого він попав у величезні довги мимо того, що мав звиш 6.000 К доходу. На основі вердикту судії присяжних засудив трибунал Ігнатія Адама на два роки тяжкої в'язниці обостреної ностом що місяця.

— **Огонь на двірці.** Межи залізничними варстатами на головнім двірці у Львові, заняла ся вчора в полудне ново відбудована кузня. Огонь повстав в наслідок лихот будови димаря. Згоріли в'язаня криші, а сама криша, яка була скляна, потріскала. Шкода виносить 5.000 К. По півгодинній праці удало ся огневий поготові загасити огонь.

— **Російські національні краски.** "Утро России" довідує ся, що в часі ювілейних торжеств по раз останніх будуть ужиті краски червоно-сиво-білі на прапорах і прикрасах, опісляж, згідно з виробленою вже предловою признавані будуть народними красками: чорна, жовта і біла. — Що ж тоді зроблять з своїми прапорами і лентами наші кацапи? Треба буде сьвіжих відзнак, тому зажадають сьвіжих рублів, або пішлють протест проти того, щоби міняти "історическіє колори" на якісь "мазепинко-єврейско-польско-австрійські". Се буде якась "мазепинська" штучка.

Оповідки.

— **Пп. Володимира і Олександра Тисовскі зі Станіслава** зложили 10 К на "Рідну Школу" замість подяк за бажання, заявлені їм з нагоди їх вінчання.

— **Концерт в честь Т. Шевченка** відбуде ся заходами львівських українських товариств дня 13. марця с. р. в салі польського Товариства Музичного (Хорущина). В програму концерту увійдуть крім промови і оркестри отсі точки: сольо-спів (сопран), фортепианово сольо (Бетовенський концерт e-mol) з оркестром, скрипкове сольо; Лисенка "Бють пороги" кантата

на мішаний хор — Ф. Колесси: "Як би мені черевик", мішаний хор (новість); Галена: "Північний бій" на мужеский хор (новість). Точну програму подасть ся небавом.

— **Іменования.** Цсар іменував радника краєв. суду Е. Ільсевича в Чернівцях, містопредсідником окружного суду в Сучаві, а радника краєв. суду Е. Семаку в Чернівцях, радником вишого краєвого суду в Чернівцях. — Львівський вищий краєвий суд іменував авскултантами нотаріального кандидата, Е. Л. Ланцукского і кандидата адвокатури, Богдана Чайківського і судових практикантів: С. Ганинського, З. К. Хмуровича, Е. О. Качковського, А. О. Зенного де Шарфенштайн, І. Г. З. Вайдовича, О. Блюмича, П. Печерського і Ф. К. Прухницького.

— **Учениці семінарії У. П. Т.** відіграють в найближшу неділю в салі "Сокола-Батька" другий раз комедію Гр. Цеглинського "Торговля жемчугами". Початок о 5. год. вечером. Вступ за білетами.

— **Бурса сьв. Івана Хрестителя в Дрогобичі** пошукує виправного інструктора від дня 1. цвітня с. р. Винагорода: помешканє, харч і 20 К місячно. Зголошення приймає й уділює виясненє др. Володимир Бірчак.

— **Переписка адміністрації.** Вл. Д. Кіб. в Кутах. Так само як в 1912. р.

Потреба реформи богослужбного співу у галицьких греко-католицьких церквах.

Написав о. Євген Турула, катехит в Теревовлі.

1) **Достоїнство церковного співу;** его характер, та ріжниця від музики сьвітової. 2) **Спів партесний у галицьких церквах.** 3) **Спів крилосний (самоїлка) у гал. церквах.** 4) **Церковні хори нотні по селах і містах.** 5) **Про уживанє фісгармонії в церквах.**

Коли посели князя Володимира Великого здавали звіт зі своїх вражін, яких дізнали підчас далеких подорожей по сьвітї, так висказались про величавість і вишню красу християнської віри у Греків: "Ми прийшли до Греків і они завели нас там, де відправляють свої богослуження; ми не знали, чи єсьмо на небі чи на землі; бо на землі нігде нема такої краси. Ми тої краси не годні забути; бо кождий чоловік, що укусьє солодкого, не хоче відтак прийняти терпкого." 1)

Якаж краса була у тім богослуженю, яка сила, котра в одну мить вчарувала серця Володимирових послів? Безперечно тою силою, тим чаром не було нічо киншого, як лиш чудовий східний, грецький обряд, а передовсім церковний спів; тота зверхня, найбільше до серця промовляюча форма, котра підпадає під змисли чоловіка скорше, заки він зможе розібрати саму суть християнської віри.

Предки наші прийняли християнсько-католицьку віру в Царгороду, а з нею переціпили ся на руській землі чудовий грецький спів церковний.

Русь плекала сей спів і берегла від ушкодження переняті від Греків церковні напівни.

Київ, сей осередок цілого релігійного життя на Русі, був заразом розсадником, з котрого церковний спів розповсюджував ся по цілій державі. За Ярослава Мудрого вводять ся на нашу землю рівнож поважні і обрядові напівни болгарські, а в Києві повстає свій домородний, незвичайно мелодійний спів церковний, т. зв. київський напів. Сей новий напів, задля свого взнеслого, релігійного настрою, називають ново-врусалімським, красним, або коротко врусалімкою.

Мимо скорого розповсюдження церковних напівів по цілій руській державі та ввдження нових болгарських і нововрусалімських спів церковний не тратьє свого поважного і релігійного настрою.

Доперва в половині XVIII. віку наступає під тим оглядом зміна на гірше; композитори переписуючи церковні напівни з старинних нотів на лінійні ноти позваляли собі, для догідности нотного укладу, змінити їх мелодію. Ще більшу шкоду нашім церковній музиці нанесли чужосторонні композитори, котрі довгі часи перебували на руській землі як дрігенти церковних хорів. 2) Тоті люди незнаючи ані духа нашого обряду, ані властивостей руського язика, почали старинні церковні напівни на свій лад після впадоби пере- кручувати і змінювати, надаючи їм характер

западної музики, вже то італійської або німецької.

Поверх сто літ оставала наша церковна музика під тим нездоровим для неї шкідливим впливом. Повстало много творів церковного змісту але усі вони були переповнені горячим духом Італії, лишени руского чуття і типового, обрядового характеру.

Ми цілком тоді твори, признаємо їм немалу музичну вартість, однак уважаємо їх як чужосторонню не нашу штуку. Тимчасом підносять і вишкочують ся свої ррідні композитори як Бортнянський, Березовський, Веделі і інші; однак в перших літах їх діяльності не приносять вони ніякої користі для видвиження нашої церковної музики з упадку. Усі вони образують ся в заграничних школах музичних, переймають ся їх напрямом та затрачують поволі почуте краса нашої церковно-обрядової музики. Тоті, хоч наші, композитори, покидають рідну, шкідливу ниву церковної музики а пишуть твори в дусі своїх учителів чужинців. *)

Сей неуродливий і шкідливий розвій нашої церковної музики діждав ся ще більшого „у-совершення“, коли чужинці, композитори і дрігенти наших духовних хорів, почали вводити живцем в нашу церкву заграничні, сьвітські, музичні твори та прикроювати до них на силу текст церковних пісень. — Наколи до-дамо і те, що переважно ті твори мали чи-сто оперово-театральний характер, то зрозуміємо, що церковні хори перемінювали ся радше в концертну естраду, а богослуження, передовсім літургія, страшно утерлились через те на своїм сьвятій і поважній настрою.

В часі того невідрадного положення нашої церковної музики руский нарід перейшов, в наслідок політичних переворотів під владу двох держав: Австрії і Росії. В Росії церковна музика скорше отрясла ся з того нездорового занадто-європейського впливу, під яким довгий час оставала. Она найшла ся в тім кориснішому положенні, що усі тогочасні церковні композитори-Русини походили якраз з закордонної Руса і там же цілий час працювали. Они то самі пізнають вскорі злий напрям своєї дотеперішної музичної діяльності, пізнають, що їх праця на чужім полі не принесла хісна, тож наворачують чим борше до поправи. *) Они зачинають черпати силу і натхнене з незміримих істочників старо-церковного ірмелогійного пісн, тож в короткім часі стають на властивий ґрунті звер-таючи музиці церковній ві давний вид, давну свободу і красу. Многі з них, як приміром Львов, полишають оригінальним церковним мелодиям їх незмінний вид, поділ такту і текст, доробляючи лише до них гармонійний уклад.

(Дальше буде).

*) Літоп. Нестора Гл. XLII.

*) Неаполітанець Арап (1735) перебував на Русі 24 літ. Австралець Старцер († 1793) писав концерти для руских церковних хорів. Раупах укладав музику до псалмів. Італієць Галюппі написав много церковних творів; рівнож Саліері, Мартіні і інші пробували своїх композиторських спосібностей.

*) Березовського учив чужинець Цоппіс, Бортнянського Галюппі а Веделі і Дехтарева Сарті.

*) Примір. Бортнянський покидає свій дотеперішній концертний спосіб компонова-ня а творить діла чудової краси, повні духа релігійно-обрядового як: До ісповняється, Нині сили, Прийдіте убожшім, Тло Христ, Чертог Твой, Ангел вопієше, Благобразний Йосаф, Под Твою милость, Єдинородний і ин.

Телеграми

в дня 7. марця.

Відень. (ТКБ). „Korr. Wilhelm“ доносить, що цїсар, який відбував від жовтня прохід в полудне лише в великій галерії замку, проходжував ся вчора з оглядом на погоду в полудне по свободнім воздуш.

Будапешт. (ТКБ). Вчора вели ся в соїм дальші наради над виборчою реформою. Пло-ща перед соймовим будинком виглядала як звичайно. Надзвичайні військові середники у-сунено. На засіданні замкнуто загальну роз-праву, в якій забрав голос також ґр. Тісса.

Лукач звернув ся в своїй короткій промові проти внеска п. Гісвайна про переказане пред-логи комісії, в якій були би заступлені всі сторони. Внесок відкинено і замкнуто засіданя. Найближше нині.

Відень. (ТКБ). Вчора відбуло ся тут кон-ститууєчє засіданя надзвичайної ради австр. това-риства продажі сирників, заложеного в цілі спільної продажі виробів фабрики „Сольо“ і „Геліос“.

Відень. Фабрики чоколяди і цукорків по-становили відвисшити ціни чоколяди о 10 сот. на кільограми.

Будапешт. (ТКБ). Всі робітники фабрики кораблів „Danubius“ в Реці розпочали страйк, який є в злуці з заповідженням угорським за-гальним страйком.

Берлін (ТКБ). „Germania“ довідує ся, що одсравові кошти скріплення німецької армії виносять округло мільярд, а скріплене сил ви-несе 168.000 осіб.

Терст. Доносять тут, що при здачі Янїни положено 22.000 Турків. Страти Греків одію-ють кругло на 5.000 убитих і ранених.

Відень. (ТКБ). Шкільна комісія вибрала підкомітет до нарад над внеском про упр-авильненє плати професорів вищих шкіл, по-чим розпочала наради над внеском що до шкільних інспекторів.

Атени (ТКБ). На вчорашім засіданні па-лати послів міністер-предсїдник Везїзельос серед одушевлених оплесків послів і галерії відчитав телеграми про побіду грецької армії коло Янїни. В часі засіданя насїла телегра-ма з протоколом, підписаним Ессадом нашою про капітуляцію Янїни. Штаб, всі офіцери і залога в числі 33.000 людей дістали ся в полов. Всі форти, гармати, прапори і военний материял віддано Грекам.

Господарські, промислові і торговельні вісті.

Комунікат Краєвого Союза для збуту худоби з торгу у Відні дня 4. марця 1913.

Загальний згін виносив 15.290 штук. З того доставлено з Галичини 6.742 штук.

Ціни: Безроги галицькі, молоді, легкі, Пі-ма 124 до 130 К, тяжкі і товсті, Піма 124 до 132, середні і гірші 108 до 120, старі і ви-браковані 96 до 106 К.

Тенденція: Згін сей був супроти попе-редного о 1882 молодих безрог, більший, а о 511 тяжких безрог слабший. За тяжші без-роги молоді плачено ціни нотовані попередно-го тижня. Легкі безроги плачено по слабшій ціні чим нотовані попередного тижня, а гірші сорти плачено о 2—4 с. менше.

Безроги товсті упали при сильній тен-денції пересїчно о 4 с. на ціні.

Спілки принадлежні до Краєвого Союза для збуту худоби у Львові доставили 71 штук на — штук, проданих через Хлібороб-ску Агенцію для продажі худоби.

Комунікат Краєвого Союза для збуту ху-доби з торгу на рогату худобу у Відні, дня 1. марця 1913.

На торг зігнано: Худоби тучної 3.552 штук, в тім 2.655 волів і 802 бугаїв. Худоби худі 814 штук, в тім 815 коров і 94 буйво-лів; разом 4.366 штук.

Плачено за 100 кг. живої ваги в коронах: за воли вімецькі „Пріма“ 114 до 124, середні 99 до 112, гірші 86 до 96, за воли угорські сиві „Пріма“ 104 до 114, середні 94 до 102, гірші 82 до 92, за угорські красі „Пріма“ 116 до 134, середні 100 до 112, гірші 82 до 98, за воли галицькі „Пріма“ 113 до 120, середні 102 до 112, гірші 92 до 100.

За бугаї „Пріма“ 88 до 94, середні і гір-ші 76 до 86, за корови „Пріма“ 92 до 104, середні і гірші 66 до 90, за буйволи „Пріма“ 66 до 74, середні і гірші 52 до 62, за габлі „Пріма“ 44 до 64, середні і гірші 00 до 00.

Тенденція: Згін сеготичневий був су-проти попередного о 928 штук більший. Бугаї упали на ціні о 4—6 К, а габлі о 2—4 К. Рівнож худобу тучну плачено в Пріма сортах о 2—3 К менше, сорти середні о 3—5 К, а сорти гірші о 5—6 К менше. Також корови і буйволи упали на ціні о 3—4 К.

Подяка.

В тяжкім моїм горю по страті неу-спішно старанної і чуйної товаришки жи-ття, бл. п. жени моєї Юлії, з котрою я прожив 60 літ і 4 місяці, справили бо-лючому сердцю мому невимовну пільгу ті численні вирази співчуття, які зі всіх сторін жичливі друзі і знакомі мені ла-скаво обявили аволили.

Рад би я з цілого серця кождому з осіб висловити горячу подяку, за всі ті щирі слова, якими до серця мого про-мовляли та мов бальсам на болючі ра-ни зливали. Та годі вже 85-літньому старцеві на тільки сил зібрати ся, щоб до кождого з окрема писати. Тож про-шу умильно: прийміть ласкаво тих кіль-ка стрічок, що їх звідячною слезою всім разом виливаю. Най Господь Бог Вас благословить та здоровлем і всіма ла-сками і всім добром щедро нагоро-дить.

В Острові коло Тернополя 6. мар-ця 1913. р.

о. Іван Любич.

— Хто ще не має образа Віад Б. Хмель-ницького до Києва“ зволить ласкаво поспішити ся з замовленням. Ціна: К 10 (люксусове К 16 на вичерпаню) пересилка К 1.20. Відповідні рами зі склом, оправою і опакованям: сальо-нові К 12, дубові і золоті по К 16, магоньові і плюшові по К 20, спеціальні К 28. Замов-ляти на адреси: І. Павлик або М. Кривецкий, Львів, Ринок 10, а також „Сокил-Батько“ Львів, Руска 20. Полекші в сплатах.

Накладом Piusverein-у появили ся гарно виконані ілюстровані переписні листки з малю-нками артиста-малюра Асмана, які представля-ють найбільше займаючі сцени з другої ту-рецької облоги Відня.

Сї листки висилає

Kanzlei des Piusvereines,

Wien, I. Bäckerstrasse 9.

по 1К 60 с за серію (20 листків) разом з поштовою оплатою. Поодинокий листок кош-тує 10 сот. Замовлення належить висилати на вище згадану адресу.

Рух залізничних поїздів

обов'язуючий з днем 1. мая 1912 Р. після часу середно-європейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені ґрубим друком. Години нічні від 600 вечером до 559 рано означені підчеркненням чисел минутних.

Вігізг зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12-35, 3-40, 8-22, 8-35, 2-45, 3-45*), 5-46†), 6-05, 7-00, 7-30, 11-40.

*) до Ряшева. †) до Мпани.

До Підволочиск: 6-10, 10-35, 2-27, 2-50†, 8-40, 11-13.

†) до Красного.

До Черновців: 2-00, 6-10, 9-15, 9-37, 2-25, 3-05*), 6-28†), 7-55*), 11-00.

*) до Станіславова, †) до Коломиї. *) до Ходорова кождого попередного дня пе-ред неділею і сьвятю.

До Стрия: 6-00, 7-30, 1-45, 6-50, 11-25.

До Самбора: 6-58, 9-05, 3-50, 10-56.

До Сокаля: 7-35, 2-21, 8-00, 11-35*). *) до Рави рускої (лише в неділі).

До Яворова: 8-40, 5-45.

До Підгаць: 5-55, 4-53.

До Стоянова: 7-55, 6-00.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6-25, 10-55, 2-42, 3-07†), 9-01, 11-30.

†) до Красного.

До Підгаць: 6-09, 1-21*), 5-15, 10-40§).

*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8-12, 6-17.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаць: 6-28, 1-40*), 5-36, 10-59§).

*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відїздить о год. 2 мін. 16 по полудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відїздить о год. 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станіславова відходить о годині 2. мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

Локальні поїзди.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6-02,

Тригзг до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2-22, 5-45, 7-25, 8-50, 1-10 10-05, 1-30, 2-00§), 5-40, 7-25†), 8-25, 9-50.

*) в Тарнова.

З Підм. почиск: 7-20, 11-30 2-15, 3-05, 10-30, 10-48†).

†) з Красного.

З Черновців: 12-05, 5-15§), 5-45†), 7-40, 10-25*). 1-55, 5-52, 6-26, 9-34.

*) зі Станіславова, †) з Коломиї, §) з Хо-дорова кождого сїдуючого дня по не-дїлі і сьвятї.

Зі Стрия: 7-28, 11-40, 4-25, 6-45, 11-00 і римо-кат. сьвята.

З Самбора: 7-50, 9-55, 2-10, 8-30.

Зі Сокаля: 7-10, 1-25, 7-57.

З Яворова: 8-12, 4-20.

З Підгаць: 11-10, 10-20.

Зі Стоянова: 10-01, 6-30.

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7-01, 11-11 2-00, 5-10, 10-12 10-31†).

†) з Красного.

З Підгаць: 7-26*) 10-49, 6-29*) 10-01, 12-00§).

*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9-21, 6-11.

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаць: 7-08*), 10-31, 6-11*), 9-41, 11-43§).

*) з Винник, §) з Винник в суботу і не-дїлю.

на головний дворець:

З Брухович: що дня: 6-55,